



Messun saarna – myös kerrattavaksi kotihartaudessa
Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa
5. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai - Rukoussunnuntai, 10.5.2026



Pyhäpäivän aihe

Liturginen väri

Alttarikynttilöitä

Päivän Psalmi

Vanhan Testamentti

Epistolateksti

Evankeliumi

Sydämen puhetta Jumalan kanssa

Valkoinen

4 alttarikynttilää

Psalmi 40:2–6, (Luterilaisia virsiä sivu 365)

Daniel 9:17–20

Roomalaiskirje 8:24–28

Matteus 6:5–13

Virret

Alkuvirsi

373

Jeesus, kuule rukoukset

Kiitosvirsi

135

Jumala loi

Saarnavirsi

313

Eteesi armon Jumala

Uhrivirsi

362:1–8

Oi Herra, ilo suuri

Ehtoollisvirret

831, 736, 830 On sydämeni, Riemuitse Siion, Elämän puu

Päätösvirsi

854

Nyt tulkaa kaikki laulamaan

Kollehtarukous

Herra Jumala, joka olet Sinua etsivien turva ja suoja. Sinä olet kehottanut meitä avaamaan Sinulle sydämemme. Kuule armollisesti kansasi rukous. Anna, mitä me tahtosi mukaan anomme Poikasi Jeesuksen Kristuksen kautta, joka Sinun ja Pyhän Hengen kanssa elää ja hallitsee iankaikkisesti. Aamen.

Saarnateksti

Daniel 9:17–20

Saarnan aihe

Rukous kansakunnan puolesta

Saarnatekstin maisema

Suomessa on luterilaisissa kirkoissa vuosittain neljä rukouspäivää: 1. rukouspäivä tammikuun 25. päivä, 2. rukouspäivä toukokuun 10. päivä, 3. rukouspäivä syyskuun 27. päivä ja 4. rukouspäivä lokakuun 25. päivä. Hätiäjat, sodat, katovuodet ja sairauksien epidemiat ovat ajaneet kansan ja sen johtajat kääntymään Elävän Jumalan puoleen katumaan syntejämme, niitä anteeksi pyytämään ja Jumalan armoa ja siunausta etsimään. Raamatun historiassa todistetaan erityisistä ajoista, jolloin kansakunnat ovat Jumalan Sanaa tutkiessaan ja kuullessaan tulleet niin vaikutetuksi, että ovat pukeutuneet säkkikankaaseen, ovat heittäneet tuhkaa päälleen ja ovat itkien katuneet syntejään. Joonaan kirjassa Niiniven kaupungin asukkaiden parannus (Joona 3:1–10), Danielin rukous pakkosiirtolaisuudessa (Daniel 9:1–19) ja Nehemian rukous (Nehemia 1:1–10; 9:1–37) ovat esimerkkejä tästä. Nämä rukoukset nousivat kansankunnan johtajien sydämiin – ei heidän omasta hurskaudestaan, vaan Jumalan Sanan valosta ja voimasta. Näiden hengellisten heräämisten aikojen rukouksia luonnehti se, että kansakunnan johtajat tuomitsivat myös itsensä syntisiksi, eivätkä yrittäneet puolustautua tai etsiä vikoja muualta: **”Me olemme pahoin tehneet Sinua (Jumala) vastaan;**



emme ole noudattaneet käskyjä (erityisesti 10 käskyä), säädöksiä ja oikeuksia” (Nehemia 1:7) ja ”Me olemme syntiä tehneet, olemme väärin tehneet, olleet jumalattomat ja uppiniskaiset; me olemme poikenneet pois Sinun käskyistäsi ja oikeuksistasi.” (Daniel 9:5)

Rakkaat ystävät, eikö meidänkin kansakuntana tule ottaa vakavasti vaarin tästä rukouspäivästä. Ja jos kansankunnan johtajat eivät herää synnintuntoon ja katumukseen Jumalan Sanan vaikutuksesta, ei se tarkoita sitä, etteikö juuri meidän tulisi polvistua Elävän Jumalan, Israelin pyhän, eteen sydämiämme koetellen Jumalan Sanalla, syntejämme katuen ja niistä parannusta tehden, sillä tämä on Jumalan tahto: **”Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaa parannuksen (mielenmuutoksen), joka koituu pelastukseksi ja jota kukaan ei kadu.”** (2. Korinttolaiskirje 7:10) Sanoohan Herra Sanassaan Tessalonikan seurakunnalle: **”Te käännytte epäjumalista odottamaan Taivaista Hänen Poikaansa, jonka Hän on herättänyt kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta.”** (1. Tessalonikalaiskirje 1:10)

Jumala johtaa rakkaita lapsiaan monen koettelemuksen kautta, ja valmistaa näin heidän sydämiään vilpittömään parannukseen. Myös Danielia ja hänen kolmea ikätoveriaan oli koeteltu; heidät oli viety pakkosiirtolaisuuteen vuonna 586 eKr. He lienevät tuolloin olleet 12–14-vuotiaita, kun heidät pakotettiin jalkaisin tuolle yli 1000 km matkalle. Kaipuu turvalliseen kotiin vanhempien ja sisarusten luokse oli täytynyt olla valtava, vaikka osa heistä oli saattanut kuolla Nebukadnessarin hyökätessä Juudaan ja Jerusalemiin ja osa perheenjäsenistä olivat todennäköisesti mukana vankikulkueessa. Jumala varjeli Danielin ja hänen ystävänsä pyhässä Sanassaan; he tutkivat lakia ja profeettojen kirjoituksia: **”Daarejaveksen (vuosi 537 eKr.) ensimmäisenä hallitusvuotena Daniel kirjoituksista huomasi vuosien luvun, josta Herran Sana oli tullut profeetta Jeremialle, että Jerusalemin oli oleva raunioina seitsemänkymmentä vuotta.”** (Daniel 9:1–2) Monissa hengenvaarallisissa koettelemuksissa Jumala piti huolta Danielista ja hänen ystävistään. He joutuivat uskonsa tähden kuolemaan tuomittaviksi; Daniel leijonien luolaan ja hänen ystävänsä tuliseen pätsiin, mutta **”Hiuskarvakaan ei teidän päästänne katoa Jumalan sitä sallimatta.”** (Luukas 21:18–19)

1 Tekstin pääkohdat

1.1 Rukous ja Jumalan pyhät kirjoitukset (Daniel 9:1–16)

Vaikka Daniel oli korkeassa arvossa ja kunniassa kuninkaan hovissa, hän eli uskossa Elävään Jumalaan ja ravitsi itseään Jumalan Sanalla, rukoili ja kiitti Jumalaa kolmasti päivässä. Jumalan Pyhän Hengen vaikuttamat Mooseksen ja profeettojen kirjoitukset olivat hänen sielunsa ruoka. Profeetta Jeremiaan kirjoituksista hän löysi sanat, että pakkosiirtolaisuus tulisi kestäämään 70 vuotta ja että tuo aika oli nyt täyttynyt. Daniel sielu heräsi rukoilemaan armoa ja anteeksiantamusta itselleen ja kansakunnalleen.

1.2 Rukous kansakunnan puolesta (Daniel 9:4–7, 17)

Daniel ei rukoillut **”Nuo syntisen maamieheni”** vaan **”Me olemme syntiä tehneet, olemme väärin tehneet, olleet jumalattomat ja uppiniskaiset; me olemme poikenneet pois Sinun käskyistäsi.”** (Daniel 9:5) Tosi parannus lähtee aina meistä itsestämme, omien syntiemme käsittämisestä: **”Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on pahaa Sinun silmissäsi.”** (Psalmi 51:6) Moni ihminen – itse asiassa tuo vika on meissä kaikissa – näkee kyllä syntejä ja vikoja muissa ihmisissä, mutta ei itsessään. Jumalan Sanan perusteella tuo sydämen asenne, jos siis ihminen pysyy sokeana ja katumattomana, on Jumalan Sanan vastainen ja johtaa kadotukseen, josta Jeesus sanoo: **”Menkää pois Minun tyköni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä.”** (Matteus 25:41) Mutta, joka **”Rikkomuksensa tunnustaa ja hylkää, se saa armon.”**



(Sananlaskut 28:13) Vilpitön rukous kansakuntamme puolesta on sitä, että me aloitamme rukouksemme ja parannuksemme meistä itsestämme, sillä **"Aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta"** (1. Pietarin kirje 4:17), josta se voi levitä kansakuntaan.

1.3 Kenen vanhurskauteen voidaan vedota? (Daniel 9:18–19)

"Sillä me annamme rukouksiemme langeta Sinun eteesi, emme omaan vanhurskauteemme, vaan Sinun suureen armoosi luottaen." (Daniel 9:18) On oikeastaan niin, että vilpitön rukous, jota Jumala kuulee, lähtee vain sellaisesta sydäimestä ja sielusta, jossa on tapahtunut tuo autuas vaihtokauppa:

- o **"Jumala vanhurskauttaa jumalattoman"** (Roomalaiskirje 4:5)
- o Ja uskossa omistaa sanat **"Sen, joka ei synnistä tiennyt, Hän meidän tähtemme teki synniksi, että me Hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi."** (2. Korinttolaiskirje 5:21)
- o Ja uskoo sanat: **"Se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat."** (Roomalaiskirje 3:22)

2 Rukous kansakunnan puolesta (Daniel 9:18)

"Minun Jumalani, kallista korvasi ja kuule, avaa silmäsi ja katso meidän hävitystämme ja sitä kaupunkia, joka on otettu Sinun nimiisi; sillä me annamme rukoustemme langeta Sinun eteesi, emme omaan vanhurskauteemme, vaan **Sinun suureen armoosi luottaen."** (Daniel 9:18) Huomaa, rakas ystävä, että Daniel sanoo **"Minun Jumalani"** ja **"Suureen armoosi luottaen."** Daniel vetosi myös siihen, että **"kaupunki on otettu Sinun nimiisi"** (Daniel 9:18) ja vielä että **"sillä Sinun kaupunkisi ja Sinun kansasi ovat Sinun nimiisi otetut."** (Daniel 9:19) Jumala oli ilmoittanut itsensä nimessään (Exodus 3:24–15) ja pelastusteoissaan Israelille. Tässä Daniel rukoilee, että Jumalan ilmoitus vielä palaisi kansan keskelle. Rakkaat ystävät, Jumalan nimi on Herrassa Jeesuksessa tullut vuosisatojen aikana oman kansamme keskelle. Me rukoilemme, että Kristuksen nimi ja ansio syntisten tähden saisi vielä asua keskeisellä.

Rakas ystävä, kun rukoilet Elävää Jumalaa, niin sinä rukoilet sanoilla minun Jumalani. Kun sinä rukoilet, et luota omaan vanhurskauteesi, vaan luottaen yksin Herrassa Jeesuksessa saamaani lahjavanhurskauteen ja Jumalan suureen armoon. Kun sinä rukoilet sanoilla minun Jumalani, niin sinä teet sen syntisenä mutta Kristuksessa vanhurskautettuna. Sinä olet jumalallisen hyväksi lukemisen kautta yksi Kristuksen kanssa, Hänessä Jumalan rakastettu, Hänen verihaavoissaan parannettu, ja Hänen täydellisellä ristinuhrillaan sovitettu Isän Jumalan kanssa. Kun sinä rukoilet minun Jumalani, sinä et rukoile tuomittuna vaan armahdettuna, Jumalalle otollisena vaikkakin samalla itsessäsi paljon heikkouden ja murheen alla. Kun sinä rukoilet Elävää Jumalaa, niin sinä rukoilet luottaen Jumalan äärettömään armoon. Sana armo tarkoittaa sääliväistä ja hyväilevää rakkautta, mutta se tarkoittaa myös äidin kohtua. Aivan niin kuin odottava äiti hyväilee kohdussaan olevaa lasta, puhuu sille lempeästi, rukoilee sen puolesta ja varjelee sitä yli kaiken antaen sille varauksettoman siunauksensa ja hellyytensä, niin myös sinä olet Kristuksessa tällaisen Jumalan armahtavan laupeuden omistaja. Kun rukoilemme uutta armon päivää kansallemme, niin me teemme sen katuen syntejämme, pyytäen Jumalan Sanan valoa ja armahdusta kansallemme, mutta samalla leväten suuren Ylipaimenemme ja Ylimmäisen Pappimme täydellisessä veriuhrissa kaikkien ihmisten edestä. Herra Kristus myös aina rukoilee edestämme: **"Jeesus voi täydellisesti pelastaa ne, jotka Hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska Hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa."** (Heprealaiskirje 7:25) Aamen.

Harri Lammi, pastori, V.D.M. Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa / Pyhän Sanan luterilainen seurakunta, Forssa